

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Prenumerationspris:
1 R. 40 sk. b:o pr. halfår.

Lördagen
den 22 Mars.

Tidning för Skön Konst och Litteratur.

Minnen från en konstresa uti Italien,

af B—z.

3) Utflygter, Panthéon.

Ack om du finge sitta i
Den vagn af moln, som far förbi,
Och draga fjerran öfver fjärden
Dit bort uti den sköna världen.

(Forts. fr. N:o 5 & 6.)

Efter ett par ögonblick var jag färdig att gå ut i staden och steg in i salen, som gränsade till mitt rum. Der stod yngsta dottren — hon hette *Angelina* — i det öppna fenstret: det var en rätt söt flicka på adertonde året, liten till vexten, halsen något framlutande, ansigtet något långt, mörkt hår, blå ögon samt med en söderns tärnor egen carnation; för öfrigt lifvig och glad, nästan nog kantig i sina rörelser samt med ett spelande uttryck i sina drag. Jag gaf mig i tal med henne, hon frågade mig hvar jag lemnat hennes sväger m. m. Ändteligen ville jag gå: »vänta, Nemesio kommer genast» sade hon. Denne kom ock i samma ögonblick och tillböd mig sitt sällskap för att bese staden, en ofert den jag naturligtvis med glädje antog. —

Följ mig då genom gator och gränder, öfver torg, förbi hus af mångfaldig architectur, kyrkor och andra byggnader. Så komma vi på »*Piazza Navona*,» Alexander Severi fordna circus, som ännu der-efter bibehåller den aflånga formen, rundad vid ena ändan. Der invid ligger den präktiga kyrkan *Santa Agnese* uppförd af *Bernini* och på torget sorla 3 springbrunnar af hvilka isynnerhet den medlersta är magnifik, prydd med en mängd flodgudar och djur, samt ofvantill med en stor obelisk. Torget är alltid fullt af folk, ty här är Romas dagliga marknad.

Derifrån komma vi genom en trång gränd in på »*Piazza Madama*,» hvarvid ligger »*il Governò*,» en

vacker men ganska tung byggnad. Här måste jag in för att utbyta mitt pass mot en »*carta di sicurezza*.» Sedan gå vi öfver gården, komma åter ut på gatan midt för »*Palazzo Giustiniani*» omkring hvars hörn vi göra en sväng, och hvad är det som framskyntar der nere? —

Pantheon! Agrippas Pantheon! Det gamla vördnadsbjudande, seklerne trotsande templet. De rista väl sine bomärken i dess pelare, på dess murar, men flyga sedan förbi utan att tillåta sig någon vidare kittslighet.

Vi inträdde under den höga, åldriga portiken. Fordom var denna mer utsmyckad, men så kommo Barbarerne och sedan *quod non fecerunt Barbari fecerunt Barberini.* Det oakadt utgör dess betraktande ännu i dess plundrade tillstånd en verklig njutning för hvarje skönhetsvän.

Den jättestora kopparbeslagna porten till det inre står på glänt, vi blotta våra hufvuden och smyga oss in.

Öfver oss hvälfver sig det ofantliga hvalfvet, en sval skymning herrskar, dagern faller endast in genom den stora cirkelrunda öppningen ofvantill. Här och der ligga bedjande personer på knä vid altarena, men de synas knappast till; ty det imposanta, stora hela tager alla åskådarens tankar och känslor i anspråk. Så bör ett tempel vara beskaffadt. I den architecturen bör finnas en ande, en själ som väldigt imponerar om ej just genom den materiella storleken, så fast mera genom storartade, genialiska idéer, som föra människan till sinnes dess egen litenhet. Härpå hafva dock ty värr ej de tänkt, hvilka sedan det hedniska templet blifvit en Christen kyrka öfverlastadt dess inre med en hop grannlåt hvilken, om än (å part betraktad) smakfull, dock här ingalunda är på sin plats.

Det har blifvit anmärkt att det inre af Pantheon är i en karakter, portiken i en annan och att emel-

lan dessa båda karakterer herrskar ingen öfverensstämmelse. Vål möjligt, jag förstår mig ej så noga på architectur: men också ligga de så till, att de blott hvardera för sig kunna på en gång öfverses; kyrkan är det inre och portiken är allt hvad som ses af det yttre, emedan resten står nästan helt och hållet infattad i andra byggnader.

Med föresats att rätt ofta besöka detta sköna åldriga tempel lemnade jag det denna gången för att, likt fjärlin som flaxar från blomma till blomma, ila till andra skönheter. Min själ var berusad, jag njöt i fullt mått.

Åter gingo vi genom några trånga gränder och öfver »Piazza Capranica» samt befunno oss snart framför palatset på Monte Citorio der obeliskan står. Denna betydligt upphöjda plan utgjorde fordom hufvudpunkten af det gamla Marsfältet. Härifrån hade vi blott en obetydlig bit väg till »Piazza della Colonna» midt på hvilket den prydliga Colonna Antonina uppsköt och teknade sig behagligt på den lugna, klara aftenhimmelen, bärande på toppen Apostelen Pauli bild.

Men jag vill försöka att vara korrt, tiden hastar, solen är nära sin nedgång, vi ila från det ena föremålet till det andra. Således kommo vi nu först och främst till »Fontana di Trevi», det gamla »Aqua virginis.» Den är anlagd i form af en irregulier klippa, ur hvilken en hel mängd källor framspringa och falla i en stor bassin; ofvanpå klippan höjer sig Neptuni palats der vattnets beherrskares bild står i en nich. Snart härefter befunno vi oss på Monte Cavallo, hvarest Schweitzarne i sina brokiga drägter och beväpnade med hillebårder höllo vakt utanför Quirinaliska palatset. Midt emot oss stod »Palazzo Rospigliosi.» »Här finnes Guidos Aurora» sade Nemesio. På torget framför dessa båda palatser står en stor springbrunn omgifven af de 2 famösa hästtämjarne som utgifvas för arbeten af Fidias och Praxiteles. Vi togo af på en gata åt venster, passerade Jesuiternes noviciat S. Andrea del Monte Cavallo, kommo sedan på »Via de quattro fontane» som ledde oss fram till »Piazza de Barberini» der den blåsande Tritonen ur sin snäcka uppkastar vattenstrålen. Vi betraktade här det stora och präktiga »Palazzo Barberini.» Sedan, genom »Via Sistina», anlände vi till »Trinità de Monti» hvarest åter en obelisk reser sig framför nunneklostret, som bland andra konstmonumenter äfven hyser Daniel da Volterras nedtagning af korset. Man har här en vidlyftig utsigt öfver staden till hvilken man från denna ganska betydliga höjd nedstiger på en präktig marmortrappa. Man befinner sig då på Piazza di Spagna.

Men redan var det full skymning, jag hade ej spisat middag hela dagen, vi gingo altså in på trottorian Lepré vid Via de Condotti.» Midt deremot ligger det beryktade »Café del Greco.» Här finnes en bok i hvilken alla konstnärer både Italiänare och främlingar tecka sina namn och adresser, och hvarest jag således fick hänvisning till flera landsmän. När vi sedan gingo derifrån var det helt mörkt; men framdeles hade jag ofta tillfälle att beundra det vackra perspektiv, som genom Via Con-

dotti öppnade sig åt det högt belägna nunneklostret och de ståtliga marmortrapporna.

Då jag efter hemkomsten tackade Nemesio för hans välvilja att visa mig omkring, och förklara allt hvarade han mig helt enkelt: »é dovere del Romano.»*)

Gluntarne och deras författare.**)

(Forts. o. sl. fr. N:o 7.)

Vi måste här nämna en af dessa kretsar, som står i närmaste sammanhang med Gluntarne, nemligen de så kallade Juvenalerna. Äfven de hade något af en Goethes verldsåskådning, såvida deras hufvudändamål var att göra lifvets steniga väg så beqväm och leende som möjligt: man har i sista tiden öfver detta lilla samfund kastat många blommor och mycken poesi. Vi vilja ej deröfver vidare yttra oss än att de lifligt älskade musik. Trefnaden kring bålen förhöjdes af en sång, som ofta nyckfullt vexlade mellan »Dies Iræ» och »Studentens glada lif», sammanbundna genom öfvergångar som i sin nyhet skulle hafva förbluffat den lärdaste kontrapunktist. Efter hand utbildades detta potpourri-system allt mer, och Hr W:s »Harpspelet på Scylla», med sin mångfald af olikartade, på detta sätt sammanlånade melodier, torde vara att anse såsom kronan på detta mera humoristiska än egentligen musikaliska kompositionssätt. Till detta lilla kotteri, som för några år sedan i Upsala hade en viss märkvärdighet, står Hr W. uti ett dubbelt förhållande. Det var för dessa föreningar som Gluntarne skrefvos; de uppfördes omedelbarligen, på ett sätt som kunde tillfredsställa den ömtåligaste konstfordran, och de emottogos med en stigande beundran. Men nu blef det sällskapet sak att ej låta denna beundran stanna inom sig; de spridde den till salongsverlden och till hufvudstaden; kom så en företagsam förläggare, och i en hast blefvo Gluntarne bekanta kring land och rike.

»Innehållet af dessa sånger är en fortgående humoristisk-musikalisk skildring af Gluntens och hans vän Magisterns Upsalalif», heter det på omslaget. Det är troligt att den krets af vänner för hvilken de skrefvos till en viss grad gifvit ämnen för denna skildring, som likväl har en långt vidsträcktare giltighet, icke allenast för studentlifvet utan ock för vårt bildade umgängeslif i allmänhet. Hr W. kan i viss mening sägas vara en Bellman, omplanterad i salongslifvets jordmån. Glunten och hans vän tillhöra ej blott studentlifvet; glunten har sin moster, som utan tvifvel är en fashionable dame, svärmande för humor och genialiskt verldsvett, för hvars skull han säkert mer än en gång pådrager sina

»svarta kläder.

Stöflorna af blankskinns-läder

Och sin vackra hvita väst.»

Denna gemenskap mellan burschen-lifvet på Scylla och umgänget i andra kretsar med mera förfina vanor påpekar Hr W. sjelf i en af sina sånger,

*) »Det är Romarens pligt.»

***) Ur Tidskrift för Litteratur. Utgifven af C. F. Bergstedt, 1851. Andra Häftet.

Och till rännstens djup, från salongens höjd
Är ett tuppsteg, min bror, se'n man väl är full;
någon torde kanske vilja tillägga att återvägen icke
är mycket längre, se'n man väl soffit sig nykter i-
gen. Dervid må man likväl för ingen del förgäta,
att poesien har sin rätt att måla i hjerta färger, och
att det bacchantiska lifvet som Gluntarnes sångare
skildrar ej får tagas alltför strängt efter orden. Men
den allmänna sanningen står dock kvar: "man har
ej roligare än man gör sig", och glunten och hans
vän söka att efter sin uppfattning göra aflifvet så myc-
ket som möjligt:

Det är lugnt att ligga
Fri från bråk och äflan,
Le, då andra tigga
Pris för lumpen täflan.

Gluntarne fjeska icke för det prosaiskt nyttiga,
och då glunten en gång skulle slå sig på att besöka
lärosalarna somnar han vid det sega och andefattiga
föredraget, och snarkar så att professorn måste sluta,
hvilket vännerna sedan funno "horribelt dumt". Denna
eudemonistiska uppfattning af lifvet utestänger dock
icke alltid den bittra känslan af en hjertats ålder-
dom, af en förfelad ungdomskraft; den röjer sig på
ett sätt som ej kan missförstås uti "Magisterns flam-
ma", och tomheten, för att ej säga kälkborgerlighe-
ten, af denna saknad utaf handlingsintressen ger sig
luft i den gripande sången, "En qväll på kyrko-
gården", liksom i de båda vännernas förstämde di-
alog "På flustret en söndagseftermiddag under röt-
månaden". Men man tröstar sig med ödets ound-
viklighet, och njuter sin tillvarelse på bästa sätt:

Ja! jordens kungar sku' abdikera
Och ministrarne resignera,
Om de kunde, som vi, jouera
Af sig sjelfva, oeh litet mera

En renare och djupare källa till vederqvickelse
öppnar sig för våra vänner i naturens betraktande.
"En solnedgång i Eklundshofsskogen", och ännu mer
"En månskensafon på slottsbacken", uttalar i de
skäraste verser och smältande tongångar detta högre
och mera romantiska slag af epikureism: — vi ut-
tryckte oss kanske nog hårdt, men vi kunna ej helt
och hållet taga det tillbaka. Äfven här hänger den
overksamma betraktelsen såsom en börda på sinnet,
och glädjen öfver förnimmelsen har ett tungt och
djupt drag af vemod på botten.

Vi hafva sökt att i några ofullständiga drag an-
gifva det poetiska lynnet af dessa sånger, som nu
äro i hvars mans mun. Skrifna för en inskränkt
krets, och målände några för studentlifvet egna för-
hållanden, skulle de visst icke hafva tillvunnit sig
ett så allmänt deltagande, om icke mängden af men-
niskor till en viss grad deri igenkände sig sjelfva.
Hr W. är en ypperlig och omutlig genremålare, och
man hör en väl sagd sanning så gerna blott man ej
ensam träffas af dess udd. Vi nästan mena att Hr
W:s sanning träffar en talrik klass. Hvad deras
musikaliska förtjenst angår, så behöfva vi ej här gö-
ra dem rättvisa. En stor rikedom på friska tankar,
ej alltid nya men anbragta med den grad af "savo-
ir faire", att man svårigen kan förebrå honom ett
plagiat af sammanhängande fyra takter, en ovanlig
dramatisk liflighet, en flödande humor, mycken sång-
barhet, och en rikedom i accompagnementet som i

hög grad förvånar, då man vet att Hr W. sjelf ej
är pianist — en brist som, efter hvad man sagt oss,
äfven delades af Cherubini, — allt detta är stora
och talande förtjenster. Hr W. har en ovanligt
vidsträckt musikalisk erfarenhet och suger sin ho-
nung ur hela kontinentens blomsterprakt. Tysklands
och Italiens äldre och yngre mästare blicka oss väl-
bekant till mötes nästan ur hvarje notrad, och det
oaktadt möta oss dessa reminiscenser såsom något
nytt och sjelfständigt. Men derjemte kan han också
vara trivial och platt, hård och skroflig, både i po-
esi och toner; icke strafflöst låter konsten bruka sig
att skildra den gråa hvardagssanningen, då dess upp-
gift är en sanning af högre slag, som kallas renhet
i tanke och känsla. Man har förebrått Hr W., ut-
tom banaliteter, äfven en stor mängd tekniska fel och
kontrapunktiska förkonstlingar; men det ligger ej i
vår plan att granska dem, äfven om vi dertill egde
erforderliga detaljstudier. Hufvudsaken är att erinra
sig, hurusom dessa sånger icke från början voro äm-
nade för en offentlig granskning. Det finns i alla
fall der så mycket godt, snillrikt och sannt, som
berättigar författaren till undseende, vore han än
musikförfattare ex professo.

Om Hr W. uti Gluntarne företrädesvis uppfattar
och skildrar gifna yttre förhållanden, så träder han
oss med sitt eget inre mera till mötes i sina "Sån-
ger", hvaraf vi upptagit två utkomna häften i öfver-
skriften af vår artikel. Dessa kompositioner uppen-
bara föröfrigt samma förtjenster och fel som råda i
hans öfriga författarskap "Kaiser Barbarossa" "Blü-
cher", och "Ziegener-lied", äro alltför manligt ge-
digna skapelser för att de någonsin skulle löpa fara
att bortblandas med mängden af moderna salongs-
romanser. "Jätten" är en värdig öfversättning i
toner af Tegnér's praktfulla skaldestycke med samma
namn; isynnerhet gör den, unisont sjungen af en
stark baskör, såsom i Upsala några gånger brukats,
ett alldeles gripande intryck. Vi kunna ej säga
detsamma goda om åtskilligt annat i denna lilla sam-
ling; det lilla, affekterade och koketta kommer un-
derstundom i dagen på ett nedslående sätt, äfven
i förening med omiskänliga drag af snille. Så är
det eget att i "Tösa på svältera" höra vestgötapigan
på sin breda munart travestera en svensk folkvisa
med italienska reminiscenser. Hr W. tyckes emel-
lanåt, för begäret att vara originell och intressant,
glömma det mått af herrliga naturgäfvor han verk-
ligen besitter. I detta lynne påminner han ej obe-
tydligt om den unge krigaren på bal, dagen före ett
fältslag. Under den vackra uniformen klappar hjer-
tat af ett mod, som ej är ringa eller föraktligt,
fastän det icke alldeles försmår att göra sig litet
intresant i de skönas ögon; vi älska en sådan yng-
ling rätt högt, men han vinner dock först då vårt
hjärtas hela kärlek och beundran, när han på slag-
fältet, för ett renare mod och högre intressen, glöm-
mer huru väl uniformen sitter på den behagligt for-
made gestalten.

Utän tvifvel skall allmänheten ännu få göra be-
kantskap med en stor mängd hittills outgifna kom-
positioner af Hr W., t. ex., utom de tre ännu å-
terstående glunt-häftena, hans vackra och snillrika

lek, såsom, flickor, särdeles af hennes kast, vanligen göra.

Den lättrogne matrosen lurades lätt af sin älskades falska kärleksutgjutelser, och sedan han af henne erhållit det högtidliga löftet, att hon skulle följa honom till Europa, hvarest de skulle gifta sig, omtalade John för henne sitt äfventyrliga lif, den goda handling han gjort och det straff hvartill han derföre blifvit dömd, samt anförtrodde henne hemligheten om sin förmögenhet, i det han visade henne den dyrbara kappen.

— — — — —
Ännu en dag och de skulle säga Brasilien farväl.

Man klappade på Johns dörr.

— Öppna, i konungens namn!

— Öppna icke! sade mulattskan sakta.

— I konungens namn! upprepades det; och dörren slogs in.

Båda blefvo arresterade och genast förda inför polisen.

— Ert namn? frågade man den unga flickan.

— Nahé, fri mulattiska.

— Det är bra; nå, än edert?

— John Beckler, Irländare, dömd en gång till deportation, derföre att jag, med egen lifsfara, räddat en ung flicka, som af några negrer blifvit kastad i hafvet.

— Jag kommer ihåg detta, det var en vacker handling af er, fortfor domaren; låt se om hela ert uppförande sedan dess förtjenar samma loford. Gif mig kappen, hvarpå ni stödjer er.

Kappen öfverlemnades, öppnades, undersöktes med noggrannhet och diamanterna rullade på bordet.

— Nu är det förbi med oss, sade Beckler till sin följeslagerska, nu äro vi för alltid olyckliga, åtskiljda för alltid.

— Ert brott är bestyrkt, sade domaren, lagen är tydlig; ni återvända till deportationsorten för hela ert öfriga lif och hälften af det stulna tillfaller den person som angifvit er.

— Hvem är det?

— Det är jag, sade mulattskan leende. Jag ville stanna kvar i Brasilien; jag tycker inte om Europa jag.

Beckler höjde sina ögon mot himmelen, och suckade; nu fördes han i fängelse och derifrån åter till Minas Géraes, hvarest han dog under sina vaktares knöliga käppar. Den älskvärda och ädla Mulattskan håller nu på *rue des Orfèvres* ett präktigt magasin af galanterivaror och chinesiska kuriositeter och omtalar glädligt för hvem som hellst historien om första orsaken till hennes lycka. Hos oss, på civilisationens och framåtskridandets jord, skulle mamsell Nahé redan egt ekipage, hotel och lakejer. — Brasilien är ännu ett half-vildt land.

Konstnotiser.

Målarekonsten.

Parisiska konstexpositionen. I fortsättningen af sin exposé öfver denna, yttrar sig tidningen la Presse

öfver följande artister: *Gérôme, Théodore Chasseriaus Lehmann, Eugène Delacroix, Robert Fleury och Louis Boulanger.* *Gérôme* har lemnat 3:ne taflor: *Interieur grec, Bacchus et l'Amour ivres* och *Souvenir d'Italie.* Den förstnämnda föreställer det inre af ett forngrekiskt boningshus, med dess bassin, dess blommor, portik, joniska pelare, rökelsekar och vackra, i fantastiska dräkter utstyrda qvinnor, samt vinner utomordentlig uppmärksamhet, såsom en af de förnämsta konstprodukterna på expositionen. På den andra taflan visa sig *Backus* och *Amor* såsom barn arm i arm, berusade, men det är ett rus af nektar och poesi. I *lointain* dansa glada älskande och bakkanter, prisande de båda unga gudarnes makt, som lyckliggör jorden. *Souvenir d'Italie*, den tredje taflan, visar oss, under karakteristiska dräkter, en äldre matrona, en ung qvinna och ett barn. Det är en vacker idé att qvinnan bär barnet på hufvudet, uti en korg midt ibland löf och blommor.

Théodore Chasseriau har exponerat en hel mängd taflor af hvilka vi endast nämna följande: *Cavaliers arabes enlevants leurs morts, Une Femme endormie au bord d'une source, Une Femme d'Ischia embrassant son enfant*, en *Sapho*, en *Desdemona*, upprörd af hemska aningar och *Deux jeunes Filles de Constantine*, lekande med en gazell.

På förgrunden af den första taflan, ser man ibland en mängd lik, hästar lastade med denna dystra börda och arbetande Araber, den unge chefen för denna sorgliga förrättning. En nästan qvinlig skönhet är inlagd i hans drag; stilen och uttrycket äro originella effekter af *Chasseriau's* talang. Orientens melankoliska och fatalistiska lugn afspeglar sig i dessa stora orörliga ögon; och artisten har ganska rätt insett, att Araberna icke äro annat än forngreker, draperade i burnus och mörknade af den afrikanska solen.

Un femme endormie &c. föreställer en ung blottad qvinna, slumrande dels i gräset, dels på ett rosenfärgadt draperi, vid en källa, hvars sorl vaggat henne till sömn. En tät och aldrig lager tjenar henne till skydd dels emot de brännande solstrålarne, dels emot obehöriges blickar. Finessen uti det hela bevisar att *Chasseriau*, liksom den antike bildhuggaren, förstår sjunga den mensklige kroppens ode och den grekiska konstens eviga thema.

Lehmans les Océanides, föreställande titanen *Prométhéus* fästad vid klippan och omkring honom *Océaniderne*, beklagande hans olycka, behandlas temmeligen strängt af recensenten. (Forts.)

— Målningköp: *H. M. Konung Oskar* har af målaren *Sigvald Dahl*, son af professoren *Dahl* i Dresden, inköpt en större djurmålning.

Theater och Musik.

En ny Theater i Paris (*Faubourg de Temple*) gör för närvarande stort uppseende inom konstverlden. Den är byggd af en *M:r Barthélemy* efter ett alldeles splitter nytt system. Orkestern är placerad i höjden och resonansbotten stämmer som ett instrument. Förmedelst tonrör, som förbinda scenen med salongen, kan de sjungandes röst förstärkas efter be-

hag och nå allas öron med samma grad af styrka. Scenförändringarne verkställas sålunda, att golfvet svänger om på sin egen axel och vidunderliga ting sägas kunna genom denna inrättning verkställas. Belysningen sker genom en stor sol och en tallös här af stjernor, hvaröfver, när det skall vara natt, ett gasflor utbredes. Åskådareplatserna äro likaledes anbragte annorledes än på vanliga theatrar. Det hela låter något fabelaktigt.

— **Monte Christo:** Hrr *Alexander Dumas* och *Maquet* hafva nyligen för aktörerna vid Ambigu-theatern i Paris läst sista delen af *Monte Christo*, hvilken åhördes med spänd uppmärksamhet och framkallade ymniga tårar. Denna sista del är indelad i två stora och kompletta dramer af hvilka den ena skall bära titeln *Comte de Morcerf* och den andre *Villefort*. Hela theaterpersonalen skall uppträda i denna betydliga komposition.

Oberon: På kejsarliga operan i Wien uppsattes Webers »Oberon» på ett så lysande sätt, att omkostnaderna därför beräknas till 20,000 gulden.

Makalös Opera: Under industri-expositionen i London kommer den företagsamme direktör Lumley att bilda en opera, hvars make ännu ej funnits: han har samlat en tysk och en italiensk operatrupp, af hvilka hvardera sjunger tre gånger i veckan. De mest framstående medlemmarne af det italienska opera-sällskapet äro: sångerskorna Sontag, Alboni, Fiorentini och Duprez, samt Coletti och Lablache. Aubers nya opera, med ett för Alboni skrifvet alt-parti, är annonserad; äfvenså en opera af Meyerbeer.

— **Repertoiren** på kongl. theatern i köpenhamn för nu förflutna vecka har varit följande: Måndag: »Familjen Riquebourg» samt »Recencenten och djuret;» Tisdag: »Scheik Hassan» och »Hemligheten;» Onsdag: obestämdt; Thursdag: »Bagtalelsens Skole;» Fredag: »Slottet Montenero;» *Pas de trois* och Polka; i dag Lördag: »Jeppe på berget» och »Hemligheten» samt i morgon Söndag: »Kung Lear»

Studentsamfundet i Christiania gaf Onsdagen den 12 dennes en föreställning i det dramatiska sällskapets theater till förmån för samfundets byggnadsfond. Alla biljetter voro utsålda. H. M. konungen betalte sin biljett med 50 Spd. och H. K. H. prins Oscar med 25 Spd.; flera af åskådarna gjorde äfven öfverbetalningar. Efter en särdeles qvick prolog till melodien af den bekanta sången uti »en Spurv i Tranedans,» hvarvid publiken instämde i omqvädet, gafs Holbergs Erasmus Montanus, hvilken mottogs med stort bifall. Alla rollerna utfördes af studenter.

Mlle Julie Berwald får i slutet af denna månad sin recett å K. theatern, då för första gången Bellinis bekanta opera »Puritanerne» kommer att gifvas.

— **Fru Erikson** gaf Lördagen den 15 dennes i de la Croix's lokal vid Brunkebergstorg i Stockholm en musikalisk dramatisk soirée, som var talrikt be-

sökt. Vid detta tillfälle uppfördes för första gången en treaktskomedi af Scribe: »Ungkarlarne» (*les Coelibataires*).

— **Kongl. Hofkapellet** i Stockholm gaf åter Tisdagen d. 18 dennes enligt flera musikvänners önskan, uti de la Croix's lokal en stor sinfonikonsert, till förmån för sin pensionskassa. Dervid utfördes Ouverturen till »Wattendragaren» af *Cherubini*, Sinfoni N:o 3 (A-moll) af *Felix Mendelsohn Bartholdy* och *Louis van Beethovens* Sinfonia Eroica.

— **Det undergörande vattnet.** Onsdagen den 19:de dennes gafs å Kongl. theatern i Stockholm för första gången opretten med ofvanstående namn. Libretten är fritt bearbetad från franskan och musiken är af hr Dannström. Hufvudrollerna utfördes af hr Dannström, Fröken Boye och hr Lundberg; vidare notiser om pjesens gång saknas ännu.

På Kongl. Theatern i Stockholm lærer »Trettio år af en spelares lefnad» åter komma att upptagas, äfvensom »Tre hustrus man». Ett nytt stycke från franskan »Lecouvreur» är äfven under inöfning. För sångscenen instuderas »Puritanerne.»

— **Mehls opera »Joseph,»** som var ämnad att gifvas på kapellmästaren Foronis benefice, hinner ej blifva instuderad till dess; deremot komma åtskillige numror ur samma opera att af Mlle Julie Berwald, fröken Boye och hr Strandberg utföras å den *Konsert*, som hr Foroni i April kommer att gifva.

Ciaffei's afskeds-soirée: I dag Lördag gifver hr F. Ciaffei uti de la Croix's salong sin afskeds-soirée. Det torde väl hända, att den del af Stockholmsboerne, som yttrat så mycket klander mot denna artist, ändå kommer att sakna honom.

— **Theaterföreståndaren** hr *C. G. Hessler* gifver f. n. representationer i Upsala *A. G. Wallin* i Malmö samt firman *F. F. Novander & J. W. Selander* i Nyköping. Söndagen den 23:dje gifver hr *J. Roos* sista representationen i Gefle.

Hvarjehanda.

Minnesvärd: Man har nyligen på ett af de repareerade husen, i Champs-Elysés' stora allé insatt en marmorskifva med inskrift, att *Millevoige* afled på detta ställe d. 13 Aug. 1816, vid en ålder af 34 år, af en bröstsjukdom, som följt honom sedan barndomen. Man vet, att då han från det landtogs han bebodde begaf sig åter till Paris, han ej nådde sitt mål, utan tvingades af sina plågor att stanna i detta hns, der han afled få dagar derefter. Det rum, der han uppgaf sin sista suck, är bibehållet i samma skick som då. På en af murarne har man inristat élegien om *Den döende skalden*, hvilken han skref på detta ställe få dagar före sin död.

Aminalisk magnetism: Nyligen passerade uti foyern till *théâtre des Variétés* i Paris en anmärkningsvärd scen. Ett ungt fruntimmer föll i sin loge uti en häftig och djup vanmakt; under mer än en timmas tid

visade hon inga tecken till lif. Emedan ingen läkare fanns att tillgå på stället, efterskickades en Apothekare från *rue Vivienne*, men alla hans bemödanden att återväcka lifvet voro fruktlösa.

Då inträdde magnetisören *Marcillet* i foyern: flera af hans bekanta bådo honom betrakta den sjuka. Han närmade sig henne och magnetiserade henne, i det han tid efter annan gjorde några varma inblåsningar i hjertgropen; åskådarne afvaktade under spänd uppmärksamhet och djup rörelse resultatet af hans bemödanden, hvilka kröntes med framgång; ty den afdånade återkom genast till lif och medvetande.

Till Industriutställningen i London går det nu, enligt engelska tidningar, raskt framåt med ankomsten af produkter från de skiljaktigaste delar af jordklotet. De Schweitziska produkterna äro hunna långt med afseende till uppställningen. De skola vara af en utmärkt skönhet. Nästan alla främmande afsändare hafva försett sina artiklar med glaskupor, för att beskydda dem från att skadas. Den 6 d. m. voro män med långa skägg ifrigt sysselsatte att uppställa sina varor i den del af lokalen, som är förbehållen Österrike; det var Österrikiska arbetare, som hade medföljt sina arbeten till London; deras eleganta och blankt polerade verktyg kontrasterade starkt med de engelske.

Den ostliga delen står längre tillbaka. De enskilda afdelningarne likna väntesalarne vid en jernbangård; ty golven äro uppfyllda med packar, som synas tillhöra en mängd resande, som anghästarna straxt skola afhämta. Den delen, som är förbehållen Tyska tullföreningen, utmärker sig med en ofantlig massa af kollys och det outtröttliga tålmod deras afsändare hafva lagt i dagen med att betäcka packarne med påskrifter, adresser och allehanda tecken i en utomordentlig grad. Ryssland har inpackat sina produkter, som om det fruktade för kölden på östersjön.

Till denna stund har man mottagit 1860 kollys hvaraf 289 från Belgien, 33 från Kina, 659 från Preussen, 135 från Sachsen, 45 från Bayern, 195 från Holland, 70 från Sardinien, 4 från Mexiko, 19 från Sverige och Norrige, 39 från Spanien, 118 från Schweiz, och 1 från Peru. Det ofantliga rum, som är tilldelat Frankrike, har hittills emottagit blott 18 och Österrike 1. De Förenta Staterne hafva ännu icke sändt en enda packe.

Den Kolonierna förbehållna afdelningen har emottagit 15 från Australien, 314 från Canada, 32 från Goda Hoppsudden, 23 från Nya Skottland, 2 från Bahama, 10 från Guernsey, 19 från Hongkong, inalles 417 kollys. Från sjelfva England är hittills ankomna 1505.

I Maschinaldelningen äro arbetarne nu sysselsatta att uppsätta fotställningarne, hvarpå maschinerna skola uppställas; några äro redan uppställda.

Då vid den stora expositionen i London, folk och tungomål från alla verdens kanter säkerligen komma att träffa tillsammans, men tusentals människor der lika säkiert endast känna sitt eget modersmål, så har från Paris utgått en ypperlig idé, för att lätta kommunikationen individerne emellan, för upplysningar, rådfrågningar, underhandlingar, köpslut o. s. v.

Hvar och en som exponerat artiklar och talar flera språk anmodas att bära ett bredt armband af maroquin, hvarpå i gyllene bokstäfver de språk äro angifne som han talar. Hvarje språks namn anbringas med de för detta språk egna karakterer, så att t. ex. namnet *Ryska* skrives med Ryska karakterer, *Grekiska* med Grekiska o. s. v. Derigenom kunde äfven ett högre ändamål grundas: Folkens ömsesidiga bekantskap och förbrödring.

— Eldsvåda i China. Katholska propagandans annaler innehåller en utaf apostoliska vikariens af Hu-Qvang coadjutor till centraldirektionerne i Lyon och Paris gifven berättelse om en fasansvärd eldsvåda vid Hu-Qvangs hufvudstad U-Chan-Fu den 1 Januari detta år. Elden brast ut på en af de Dschunker (båtar), som, till ett antal af 30,000 och alla bebodda, betäckte floden Kiang, på ett par timmars väglängd invid nämnde stad. Många bland dessa fartyg beboddes af 40 å 60 personer, och de flesta voro med varor försedda. Genom en storm utbreddes elden öfver dem alla och man skall redan hafva upptagit ur vattnet sjuttio tusende gräsligen förbrända människolik?

Anmälan.

Tidningen "**ZEPHYR**," som uteslutande kommer att sysselsätta sig med **Konstnotiser, biografiska utkast öfver utmärkta män inom konstverlden och kortare noveller**, utgifves härstädes hvarje Lördag.

Red. som i allmänhet icke är någon vän af långa puffande inledningar, ämnar att låta tidningen utgöra sitt eget program.

Bidrag från Artister, Litteratörer och Konstvänner emottagas med synnerlig tacksamhet.

Prenumeration emottages i stadens alla boklädor, till en början för halft år, med 1 Rdr 40 sk. Bko. Utom Göteborg boende prenumeranter erhålla tidningen sig tillsänd i korsomslag, då de insända prenumurationsmedlen till "**Redaktionen af Zephyr**" eller till "**Bok- och Musikhandlaren hr J. Philipsson**." De åter, hvilka önska prenumerera genom posten, komma jemväl att erlægga vanligt postförvaltarearvode. Öfrige Bokhandlare i Sverige, hos hvilka äfven kan prenumereras, torde godhetsfullt med sina requisitioner vända sig till ofvannämnde bokhandlare hr J. Philipsson i Göteborg med insändande af medlen, efter afdrag af vanlig bokhandelsprovision. Här i staden utdelas tidningen hos herrar Bok- och Musikhandlare, samt på alla Handels- och Sjöfartstidningens utdelningsställen. Priset för hvarje enskildt nummer är 4 skillingar Bko. Redaktionen skall genom åtskilliga dubbel-nummer laga så, att fulla 26 nummer kunna utkomma till Juni månads slut, och är priset å dessa dubbelnummer äfven 4 sk. Bko.

Göteborg i Februari 1851.

Redaktionen.

Tryckt hos N. J. Gumpert & Comp.